Ч. 290. Середа 6 січня 1909 (24 грудня 1908). Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

Вже лиш короткий час ділить нас від кінця року; длятого пригадуємо нашим Вп. Передплатникам, що пора відновити передплату.

Вступаючи в девятнайцятий рік нашого видавництва, будемо як і доси старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю; щоби ширила взаїмну братню любов і згоду не лиш між дітьми одного і того самого народу, але й зі всїма тими, з котрими воля Божа і події історичні злучили нас на одній земли, та щоби подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читачів зі здобутками на всїляких полях людского знаня, стала ся для читачів в їх вільних від занятя хвилях жерелом приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня та щирим і совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись" буде і в новім році виходити під тими самими услівями що доси а іменно:

Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Староствах:

на цілий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·40 „
поодиноке число 2 с.		

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 12, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цілий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „
поодиноке число 6 с.		

Вісти політичні.

До ситуациї. — Автономія Босни і Герцеґовини. — Справа банкова а угорский кабінет. — Промова Миловановича.

„Korresp. Centrum" донесла, немов би чеські аґрарці в справі скликаня ческого сойму відлучили ся від инших ческих сторонництв. Вість та єсть неправдива, бо іменно аґрарці піднесли оклик, що без ческого сойму нема засїданя ради державної. Розійшла ся поголоска, що буде утворений новий парляментарний кабінет без Чехів, а навіть против них при участи Поляків. Однако тій поголосці не вірять.

Спільний міністер скарбу бар. Буриян виготовив вже предложеня, що відносять ся до уложеня внутрішних відносин в Босні і Герцеґовині, а іменно виготовив закон о соймовій репрезентациї і устрою судівництва. Сими днями в спільнім міністерстві скарбу відбуде ся анкета. На чолї правительства обох країв має станути урядник в такім більше менше виді як бан Хорватиї.

Рада міністрів в Будапешті, котра відбувала ся вчера в мешканю Кошута кілька го-

17)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Конець).

Всьо було біле, бліде і прозоре. Ґавкіт злого пса видав нас ще здалека, а на стрічу нам вийшов, рипнувши дверми, Тимоха. В руках мав він величезний друк. Видко він на него більше надіяв ся, як на рушницю.

Маруся приймила нас привітно, але Степана не було.

В юрті навіть якось незамітна була єго неприсутність. Скрізь було досить тїсно, але затишно і привітно і як здавало ся, Маруся з робітником жила тут досить вигідно. Они нїчого не знали про пригоду на слободі. Не знали навіть, що Степан їздив туди... Показало ся, що він тижднями не бував дома. Очевидно єго жите чим раз більше відріжняло ся від житя на далекім хуторі.

Все таки треба було оповісти Маруси про причину наших відвідин.

— Ну, тепер закрутить ще більше — сказав Тимоха. Я помітив, що на шитво, з яким саме тоді сиділа Маруся, капнула сльоза. Она зашивала Тимошину сорочку.

За яких два тиждні ми дізнали ся, що вже пан поїхав на золоті копальні.

XIII.

Минув близько рік. Вчасною осению — знов на санках — приїхав засїдатель Федосїїв. Доручивши нам листи і ґазети, він попросив нас сїсти і сказав:

— Ах, правда. Яка немила пригода!

— Що таке?

— А на далекій заїмці.... Якийсь там є Тимофій у нас.... Робітник, чи що, хто єго знає....

— Так, робітник.

— Ранений, чи ранив себе ізза неосторожности. Взагалї загадочна історія. Ви нїчого не чули?

— Нї, не чула. Тяжко?

— Нї, легко. Вже виздоровлює. Я довідав ся від людий — они самі криють ся. Що, Степана у вас не бувало?

— Нї, він давно на копальнях.

— Приходив недавно по пашпорт.... Але після наших вістий він був вже на два тиждні перед тою пригодою....

І переходячи нараз на „приватний" тон, він сказав:

— Між нами чутка — а я певний того, що то справа єго рук.

І хитро усьміхнувши ся, додав:

— Ось оно — жіноче серце! Памятаєте, як я розпинав ся: любов, ідилля, невраднїсть. Той робітник, кажу вам, пика не приведи Господи... Ква... ква... як то?

— Квазімодо.

— От то-то? Я просто звідтам. Списав протокол.

— Що-ж?

— Сам, каже, через неосторожність: рушницею бавив ся... Але рана така, що того нїяким способом припустити не можна... Розумієте?

— Тюрма переповнена?

— Як оселедцї в бочцї — сказав він махнувши рукою. — А крім того... Тілько то вже прошу зовсїм приватно між нами.

Він оглянув ся на двері і додав:

— Бо прийшлось би і другу справу розбирати. А жаль попа, жаль єго, дурний...

— Чи може блудяцкий шлюб?

— А ви по чім догадали ся?

— Я знав о їх намірі повінчати ся. Значить Степанови вже таки удало ся упорядкувати ту справу?

— Як Степанови?

— А хибаж кому?

— Ну, хто там упорядковував не знаю. А тілько звінчав ся все таки він, робітник той... А пика, повтаряю вам, не виписана. Тамтой все таки був дійстно орел!

Значить навіть ті заходи Степанові пішли на користь Тимохи! Менї пригадала ся ворожба Степанова і єго слова про хитрість робітника. А між тим я і тепер певний, що єго роля була як все пасивна; певно Маруся просто оженила єго з собою... І зломана, пригнїчена бурею она старала ся віднонити в собі жінку і господиню. До того потрібне їй було єї господарство, цїлий той хутір. До господарства потрібний господар. Всьо то — лише зверхна поволока, до котрої як слимак ховала ся хора душа.

дин, не довела до згоди. Чим раз більше стає очевидним, що між членами кабінету що до банкової справи нема бесїди о згоді. Положенє погіршає то, що на чолї опозициї против банкової угоди стоїть президент сойму Юст. Кошут, котрий в справах фінансових буває дуже уміренний, був би може готовий порозуміти ся в справі банковій з иншими міністрами, але єсть завдрістний о популярність Юста і чує, що коли в тій справі уступить, провід сторонництва видре ся з єго рук. Тому робить трудности. Нинї ґр. Векерле їде до Відня, аби представити цїлу справу Цїсареви.

На початку суботнїшного засїданя сербської скупштини поставив посол Новакович інтерпеляцию до правительства в справі запоруки самостійного розвитку Сербії, а також в справі автономії Босни і Герцеґовини та участи Сербії в міждержавній конференциї.

У відповідь на ту інтерпеляцию забрав голос міністер заграничних справ Милованович та заявив, що через анексию дїймаючо нарушено не лиш берлиньский трактат але й інтереси сербского народа. Бесїдник вказав відтак на порозуміне в тій справі між Сербією та Чорногорою, яке повело ся завдяки патріотизмови чорногорского князя і народу. Держави настановили Австрию на Балканї заборолом против заборчої російскої держави.

Нинї Росия не веде нїякої аґресивної полїтики на Балканї, независимість тамошних держав є запоручена, через те й місия Австро-Угорщини є вже злишна. Балканьскі народи одержали волю в роках від 1812 до 1876 лише завдяки Росиї. Австрия-ж зробила перший крок на те, щоби поневолити два балканьскі славяньскі народи. Тепер треба берегти рівновагу супротив Австро-Угорщини, треба замкнути дорогу з Еґейского моря, Австро-Угорщина не повинна бути балканьскою державою. Сотворена берлиньским конґресом поправа відносин може удержати ся тілько тодї, як Босна і Герцеґовина одержать повну самоуправу під контролею Европи. Правною межою між Австро-Угорщиною а Балканом мусить лишити ся Сава і Дунай. Як Австро-Угорщина добачує свою місию в получено ґерманьских народів з ромайьскими і славяньскими, то балканьскі держави могли би коло них уґрупувати ся, але тілько тогди, як Австро-Угорщина не буде уживати насиля. Такі відносини могли би запанувати, як би Австро-Угорщина признала свою дотеперішню границю дефінїтивною. Вкінци вказав міністер на те, що в конференциї Сербія не возьме участи, бо на неї зберуть ся тілько ті держави, що підписали берлиньский трактат. А що в міжнародних відносинах можуть зайти ріжні подїї, в яких сербске правительство мусить мати свобідну руку, через те правительство просить скупштину о заиву довіря.

Інтерпелянт пос. Ст. Новакович виводив, що сербский нарід мусить з оружем в руцї показати Европі, чого єму треба, аби міг жити. Через ріжні перепони Сербія не могла свобідно розвивати ся, бо Австрия старала ся повернути єї в свою економічну провінцию. Сербам не остає нїчо иньшого, як змагати також на полїтичнім поли до еманципациї з під Австриї і клич: „Балкан для балканьских народів" може бути забезпечений лише через балканьский союз. Сербія мусить пімстити ся за важну кару, якою станув для Сербії берлиньский трактат. Сербске правительство повинно відкинути економічні компензати пропоновані Австриєю як обиду та вимагати у Европи автономії для Босни і Герцеґовини.

По скінченій дебатї ухвалено дневний порядок, на який згодив ся Милованович з полїтичними провідниками, а яким візвано правительство до енерґічної акциї в напрямі, означенім в інтерпеляциї. В наслідок того, становище Миловановича знов скріпило ся.

„Fremdenblatt" обговорює бесїду Миловановича і пише, що в центрах европейскої полїтики викликала она певно прикре враженє. Держави нераз з притиском поручали білгородским полїтиком поворот до уміреностп і спокою і упоминали їх, аби ждали на конференцию. З бесїди сербского міністра справ заграничних Европа може пересьвідчити ся, як єї напімнення в Білгородї безуспішні. Бесїда Миловановича дивує своєю ненавистию до нашої монархії. Особливо прикрий єсть уступ бесїди Миловановича, в котрім він сьміє говорити, що Австро-Угорщина зіпхнула населенє двох сербских краів до урівня невільників. Той уступ буде мусїв Милованович витолкувати дипльоматично.

Новинки.

Львів, дня 5-го сїчня 1909

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував ревідента рахункового Ксенофонта Охримовича радником рахунковим в департаментї рахунковім Намістництва у Львові. — Львівский вис. суд краєвий іменував старш. офіциялами ad personam офіциялів канцел. між иншими: Гер. Пфіфера в Городенцї, Авг. Швабмера в Янові, Герм. Гіршберґа в Коломиї, Андр. Рубіновского в Щирци, Юл. Радкевича в Бучачи, Фр. Немеша в Калуши, Як. Галеняка в Коломиї, Мих. Теслюка в Дрогобичи, Як. Кураша в Тлустім, Ад. Буковского в Копичинцях, Мих. Кабаровского в Самборі, Ізид. Назаревича в Богородчанах, Йос. Непустіля в Жидачеві, Петра Короля в Щирци, Вол. Савицкого в Перемишли, Ів. Горнятковича в Самборі і Ад. Кеслєра в Монастириска.

— **VII кл. ранґи** признав п. Управитель міністерства віроісповідань і просьвіти Лаврі Пржибильскій і Антонії Мандибурівній учителькам головним женьскої семінариї учительскої в Перемишли.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителїв шкіл видїлових перед комісиєю іспитовою у Львові розпічнуть ся дня 15 сїчня о 8 год. рано письменною частию в будинку женьскої семінариї учительскої (ул. Сакраментск ч. 7).

— **Оповіщенє.** По мисли рішеня §. 217 ал. 3 закона о безпосеред. податкових особистих з дня 25 жовтня 1890 В. з. д. Ч. 220 подаєть ся отсим до загального відома, що витяги з наказів заплати податку особисто доходового вимірeного на р. 1908 виголошені будуть в Відділї рахунковім ц. к. Адміністрациї податків у Львові (площа Цлова 1, II поверх) від 7 сїчня 1909 почавши через 14 днів с. є до 20 сїчня 1909 включно від години 9—1 передполуднем до перегляду належито леґітимованим податникам податку особ. доходового, а належачим до округа оцінкового „Львів-місто".

Виготовленє відписів і витягів не є дозволене а евентуальні надужитя будуть карані по мисли §. 246 покликаного закона. — Ц. к. Адміністрация податків.

— **Дрібні вісти.** Населенє міста Львова виносило з кінцем падолиста 184.038 осіб. — Сьвяточні ферії львівского „Сокола" будуть тревати від нинї дня 4 аж до 10 с. м. включно і в тім часї не буде нїяких вправ. — Товариство „Міщаньский реміcн.-промисл. Союз кредитовий" перенесло свою канцелярию до дому при ул. Галицкій ч. 20 III поверх. — В справу мальверзаций в Ставропиґійскій книгарни вмішала ся вже прокураторія державна, з котрої припорученя судия слїдчий перевів ревізию в Ставропиґії і опечатав книги касові. — Згублено чорний полярес, в котрім було 52 К і карта вільної їзди зелїзницею, виставлена на імя Каролини Саєнковскої. — На Дмитра Стахурского, доворця зелїзниць державних, котрий

А в тім... хто знає? Менї нераз пригадували ся часи, які ми перевели на хуторі, Тимофієве оповіданє, палкі Марусині очи і єї майже хоробливе співчутє до того оповіданя. І менї приходило на гадку, що може бути, в ній, що силувала ся відновити в собі селянку, той Тимоха, що так добре задержав в собі всї прикмети хлібороба, міг зачепити і инші струни...

Однако всьо то видало ся менї надто мрачним, неясним, щоби поділити ся тими поглядами з засїдателем Федосієвим.

XIV.

Недавно дістав я з тої місцевости довгий лист. Одна моя знакома відповідала подрібно на мої питаня про місце і людий.

„..Про Степана менї тяжко було чогось довідати ся. Про него якось всї забули. Мария-ж (по чоловіци Захарова) жиє на „Далекій заімцї". То місце тїшить ся деякою славою і начальство хоче там поселювати Росиян, на котрих можна спустити ся як на хліборобів. Відай то початок будучого великого села. Мария має двох синів, один з них підросток, знаменитий робітник. Оба говорять по україньски лїпше як по росийски. Тимофій також добрий робітник, але на загальне зачудованє, правдива господиня — Мария. Але мимо того она виявляє для него зверхні ознаки поважаня. Він деколи напиває ся і тодї бє єї. Она радо оповідає про те... А. І., що жиє недалеко і добре їх знає, каже, що коч як то давно, Мария гордить ся битєм свого мужа, чи як она називає єго, „чоловіка"...

— Вирівнала ся — подумав я перечитавши той лист. Менї знов пригадала ся молода, зломана яличка... Навіть то битє... Здаєть ся, що Мариї приходить при тім на думку, що коли би не було всього того, що вирвало єї з рідного круга, то який небудь „чоловік Тиміш" також напивав би, також вередував би і так само бив би єї в ріднім селї... На то він і чоловік, свій, рідний, шлюбний.

Кождий по свойому розуміє щастє...

За часів моєї молодости один товариш оповів менї ось яку історию. Якось утративши лекцию, він війшов на послїдний степень біди і не їв майже два днї. Під той час він дістав візванє до роботи. Млаво ішов він улицями до роботи і думав, що ледве чи вистане єму сили виконати задачу. От як би завдаток! Хоч рубель... іменно рубель! І нараз в єго уяві намалював ся жовтенький паперець. З тим приманним образом в голові він слухав поясненя робoтодавця. Вкінци робoтодавець сам предложив завдаток і... подав десять рублів. Студент млаво подивив ся на папір. То було не то, що єму потрібно.

— Руб... сказав він з виявом тупої жадоби в голосї.

— Але позвольте...

— Руб, руб, руб — повтаряв він безнастанно. Роботодавець здвигнув плечима і студент одержав то, що хотїв. І в тій хвили був він щасливий.

Маруся також відвоювала у долї свій рубель і — значить також щаслива. В листі моєї знакомої стояла ось яка примітка:

„Я перекладала А. І. ваше не зовсім зрозуміле менї питанє. Она каже, що на Марусиній вдачи нїчого незвичайного не помітила. Взагалї она уважає єї зовсім звичайною особою".

Показує ся, що Маруся вирівняла ся. Я дочитав лист і в моїй голові ярко творили ся картини і спомини, котрими я саме подїлив ся з читачем. Звістка про Марусю дала менї чувство деякого вдоволеня; очевидно геройскі змаганя молодої зломленої женщини не пропали марно. Але коли дивлю ся тепер на кілька пожовклих листків, на котрих я тодї виписував в коротких начерках Степанове оповіданє, моє серце стискає ся мимовільним співчутєм. І крізь гаразди „Далекої заімки" приходить охота заглянути в беззвістну долю неспокійного, невдоволеного і може давно вже пропащого чоловіка.

сидів при столі в реставрациї при ул. Казимірівскій ч. 32 напав в суботу Василь Шварчук і тяжко побив єго нагадуючи єму ще часи, коли оба служили у войску. — В падолисті м. р. видано в Росиї 210 вироків смерти, а страчено 82 осіб. За 11 місяців мин. р. засудили воєнні суди в Росиї на смерть 1691 людий, а страчено 663 осіб. Не треба й холери; в Росиї воєнні суди самі ві заступають. — Населене хіньскої держави виносить після послідного обчисленя кругло 438 міліонів в тім 70 тисячів чужинців.

— **Самоубийство.** Дня 25 грудня м. м. по 6 год. рано відобрав собі в Перемишли житє вистрілом з револьвера ем. стар. стражник скарбовий, касиєр в рускім банку „Нива“, 59 літний Василь Ярош. Причиною самоубийства, як показало ся з полишеного самоубийством листу, була хороба ревматична. — В Нов. Санчи стрілив до себе з револьвера в лівий висок 19-літний челядник Ян Ягельский в хвили, коли поліцай арештував єго яко підозріного о крадіж 5 К із скарбони в тамошнім костелї. Стан самоубийника, котрого ще живого відвезено до шпиталю, єсть безнадійний. — В Бережанах відобрав собі житє через повішене в шопі на торговици якийсь Кон, ученик V кл. гімназияльної.

— **Горіючий ваґон в дорозї.** З Тернополя доносять про таку подію: В четвер дня 31 грудня над раном запалив ся в дорозї межи Глубічком а Озірною в середині поїзду особового ч. 16, їдучого з Підволочиск до Львова ваґон особовий І і ІІ кляси, в котрім по більший части спало около 20 подорожних. Кондуктор добачивши дим, що добував ся з під помосту вагона, дав знак, щоби поїзд задержати; але ледви поїзд станув, як вже з під споду цїлого вагона бухнула полумінь, а подорожні ледви ще могли втечи з горіючого вагона. Зараз відчіплено передну часть поїзду і пробовано угасити огонь снїгом лежачим на поли. То однак не удало ся і цїлий вагон згорів аж по оси і колеса. В наслїдок того поїзд опізнив ся о три години. Причина огню доси незвістна.

— **Огні.** З Тернополя доносять, що в неділю рано вибух там огонь в партері будинку суду окружного. Згоріли переважно старші акти з літ 1878—1886, дотикаючі справ векслевих і цивільно процесових та значна часть актів спадкових. Дві полиці з актами згоріли на вуголь, а инші обгоріли лиш боками і можна їх буде ще по части відчитати. Серед ровкинених актів знайдено богато векслїв навіть недавної дати. Займило ся мабуть від печи або в наслідок неосторожности арештантів призначених в печи. — Вчера рано вибух огонь в будинку машиновім в пасажу Германів. Будинок той стоїть побіч „Кольосеум“ і містить в собі машину до витворюваня електрики. Займило ся в незвістної причини клоче, уживане до чищеня машин, а огонь зниший шафу і підлогу. Завізвана сторожа пожарна пригасила огонь і не дала єму розширити ся.

— **Дещо з 40-літної статистики Тов. „Просьвіти“.** У виділї товариства протягом сих 40 літ засідали найдовше Юліян Романчук, бо 31 літ, дальше др. Кость Левицкий і проф. Петро Огоновский по 26 літ, бл. п. Омелян Огоновский 24 літ, Кость Паньковский 20 літ, бл. п. Григорий Врецьона 14 літ, о. Теод. Лежогубский 12 літ, проф. Володимир Шухевич і бл. п. о. Алекс. Темницкий по 8 літ, о. Касиян Куницкий, проф. Юліян Медвецкий, бл. п. о. Алекс. Тороньский по 6 літ. Засідати у виділї товариства так довгі літа не було то так річию легкою, як кому видавало би ся. Кождий з членів виділу мусів виповняти нераз такі чинности і так богато їх нараз, що вимагали они богато й праці і здоровля, щоб всіх їх виповнити як слід. І так примір вище згаданий 20-літний член виділу повнив протягом сих 20 літ отсї уряди: в р. 86—87 уряд бібліотекаря, в р. 88 уряд секретаря, бібліотекаря і маґазинера, в р. 89 уряд директора канцеляриї, редактора видавництв і маґазинера, в р. 90 уряд секретаря, редактора видавництв і бібліотекаря, в р. 91 — 93 уряд бібліотекаря, в р. 94—96 уряд бібліотекаря і редактора „Читальні“, в р. 97 — 98 уряд бібліотекаря а в р. 1900 — 1906 уряд бібліотекаря і маґазинера товариства. Бібліотека товариства в сім часї зросла з нічого в р. 84 до 8328 книжок в р. 1905, не рахуючи в се бібліотеки бл. п. Франца Ржегоржа. З зібраних в сім часі дублетів передано крім сего ще на засноване бібліотеки Наукового Тов. ім. Шевченка 2963 книжок. Музей в сім часї зріс до 2461 нумерів ріжної вартости побіч дуже великого і дібраного збору писанок. З оголошеного виймаємо: число читалень товариства в сих лїтах з 5 в р. 1891 зросло в р. 1907 до числа 1893; число філій з 1 в р. 1876 до 47 в р. 1908. Книжок видано за сих 40 літ 308 в $2^1/_2$ міліона примірниках. Крім того видала „Просьвіта“ 17 шкільних книжок для низшої гімназиї в 12.300 примірниках. За сих 40 літ мало товариство всіх членів разом 23.164. Коли же возьмемо під розвагу, що за тих 40 літ богато членів повмирало, богато розбрелось по сьвіті а многі з ріжних причин перестали платити вкладки і бути діяльними членами, то кождому буде зрозуміло, що число дійстних, діяльних членів не може бути ніяк ще й нині так само велике; оно виносить нині звиш 12.000. Власного маєтку має тепер „Просьвіта“ 160.000 кор.

— **Товариство „Провидїнє“**, котра взяло собі за цїль стримати по змозї еміграцию а тим, що мусять виїхати, порадити і помочи, подає до відомости: Хто потребує зарібку, нехай звернесь до нас, а ми порадимо, де і як можна би єго найти в краю. Хто доконче хоче і мусить шукати поправи своєї долї за границею, сему вкажемо, в яких місцях і краях і які найліпші зарібки. Хто вибираєсь за море, сему вкажемо, які де услівя праці, а тим, що змушені на якийсь час переселитись, порадимо, які землї найбільше припигні на поселене під взглядом підсоня, ладу суспільного і економічного. Їдучих в сьвіт поучимо, куди і як найдешевше і найвигіднїйше їхати, коли вибиратись в дорогу, щоби дармо не вичікувати на роботу чи на від'їзд корабля, на случай потреби дамо провідника, подбаємо про опіку в пристани, за границею і за морем. Товариство наше кождому, хто рішив ся виїхати в сьвіт, дає пораду і опіку безплатно, а на всі письма і запитаня відповідає відворотною почтою, треба лиш на відповідь залучити марку за 10 сотиків. У Львові і по більших містах оглядають еміґрантів наші лікарі безплатно, чи можуть безпечно вибиратись за море з огляду на здоровле.

До товариства пише ся так: Товариство **„ПРОВИДІНЄ“ Львів, Ринок ч. 10.** Від нинї повинен кождий наш чоловік у власнім інтересі відноситись в справах еміґраційних за порадою виключно до „Провидїня“, бо ми руководимось при інформаціях не інтересами перевозових компаній і роботодавців, а лише добром нашого народу. Просимо наших впливових людий ширити звістку про „Провидїнє“ по всіх закутках нашого краю і справляти потребуючих інформациї на нашу адресу.

Бажанем нашим було би пекучу справу еміґрациї управильнити і повести на добро руского народу, але зробити се зможемо лиш тоди, як знайдемо поміч усїх сьвідомих наших людий. — *Іос. Фолис,* голова; *Тит Ревакович,* заступник голови: *Др. Григорий Величко,* господар; *др. Володимир Бачиньский,* секретар; *др. Кость Лучаковский, Микола Заячківский,* члени виділу; *др. Альфред Говикович, о. Володимир Стернюк, Іван Цапяк,* заступники членів виділу.

— **Пропавша на почтї вартістна посилка.** Центральний банк ческих кас ощадности, філїя у Львові (Ustredni banke ceskych sporitelen) переслав дня 14 грудня м. р. вартістну пересилку декларовану до дирекциї ц. к. Північної зелїзницї у Відни. Пакунок декларованої вартости 600 К містив в собі облїґациї згаданого банку а именно ч. 6488—6499 по К 1000 разом 12.000 кор.; — ч. 2416, 2417, 3177 по 200 кор. разом 600 кор. і ч. 3208—3212 по 100 кор., разом 500 кор. — всего разом 13.100 корон. Позаяк пересилка не надійшла до адресата, а рекламация в дирекциї почти позістала без успіху, длятого треба здогадувати ся, що пересилка пропала і остерігає ся перед купном наведених повисше облїґаций банкових, що до котрих розведено поступоване амортизацийне.

— **Дуже хороші переписні листки.** Заходом „Сокільского базару“ появила ся в торговли нова серия дуже хороших переписних листків примінених до сьвят Різдва і Нового року. Серия складає ся з вісьмох карток, украшених рисунками Т. Гриневича (сільскі зимові краєвиди, ангел, сьв. Николай і т. п.) та обведених мережанками.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером. Білети продає раньше Народна Торговля.

В четвер, дня 7 січня „Мари“ голосна родинна драма в 3 діях Г. Ібсена.

Телеґрами.

Білград 5 січня. В справі евентуальної реконструкциї кабінету не порішено ще вчера нічого. Нині ведуть ся переговори дальше.

Берлин 5 січня. З Пекіну доносять, що Юаншікаі уступає зі всїх своїх урядів ніби то зі взгляду на стан свого здоровля. Уступлене то викликує в Пекіні занепокоєне.

Париж 5 січня. „Temps“ пише: Бесїда Міловановича надає сербскій політицї визначно зачіпний характер і творить пристрастний акт обжалованя против Австро-Угорщини та містить в собі проґраму, котрої здійстненє не єсть імовірне, але котра містить в собі очевидну небезпечність. В тих обставинах Міловановнч не може числити на переведенє своєї проґрами а може лиш збільшити заколот на Балканї.

Мессина 5 січня. Порт тутешний переповнений пароплавами і воєнними кораблями. Акция ратункова тепер ліпше з'орґанізована. Жителям менше знищених передмість роздано поживу. Сторожі огневі з Палерма, Ґенуи, Міляна і инших міст беруть участь в акциї ратунковій. Зпід румовища видобуто тіло посла Николая Пульчія. Підчас усуваня румовища вчули голос папуги. Коли в тім місци, звідки вчули голос, зачали шукати, знайшли цїлу родину ще живу. Иншу родину видобуто майже незранену зпід розвалин. Слабі трясеня землї повтаряють ся заєдно. В наслїдок чого валять ся ушкоджені будинки. Розвалини поливають десінфекцийними средствами, щоби усунути воню трупів.

Ню Йорк 5 січня. Американьске тов-о „Червоного Хреста“ вислало телеґрафічно до Риму 370.000 долярів на акцию ратункову. Сума, яку ухвалить конґрес для жертв, буде виносити загалом 800.000 долярів. Средства поживи, вислані до Мессини, виносять суму 300.000 долярів.

Рим 5 січня. Австро-угорский амбасадор гр. Ліцов впав з коня і зломив собі кість носову та зранив уста і буде мусів лежати яких 14 днів в постели.

Пекін 5 січня. Амбасадори держав радили вчера над нотою, котра має бути вручена в справі усуненя Юаншікаи. Амбасадори підчас тих нарад не згодили ся що до того, чи інтереси заграничні суть дійстно загрожені, але були в згоді що до того, що мир єсть загрожений.

Землетрясенє.

Реджжо ді Калябрія 5 січня. Войско відкопує дальше трупи і складає їх до ям та заливає вапном. Сторожа огнева з Неаполя і Риму веде дальше акцию ратункову. Ще вчера видобуто з під румовища кілька живучих осіб, при чім відбули ся зворушаючі до глубини сцени межи урятованими а їх родинами.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).